

Som Udligningsforslaget er redigeret, skal det træde i Kraft umiddelbart. Kommunalbestyrelsen maa imidlertid forudsætte, at Borgerne først efter en vis Overgangsperiodes Forløb vilde komme til at mærke hele Vægten af den meget betydelige Forhøjelse af Indkomstskatten, som en Gennemførelse af de to Forslag vil afføde. Hvor stor Betydning en hertil sigtende Bestemmelse end maatte have for Borgerne, kan Kommunalbestyrelsens Syn paa Udligningsforslaget ikke derved ændres. Det maa betegnes som vilkaarligt og uretfærdigt at lade Frederiksberg Kommune og Gentofte Kommune ene af alle Landets Kommuner udrede direkte Tilskudsydelser til Gunst for en tredje Kommune, og det kan ikke forlanges, at Frederiksberg Kommunalbestyrelse med Udsigt til, at Kommunens Borgere skal afgive store Beløb til Lands-Udligningen, skulde acceptere et Udligningsforslag, som vil nødvendiggøre en meget væsentlig Forhøjelse af Opholdskommuneskatten. Forslagets Gennemførelse vil utvivlsomt forstærke den i de senere Aar paabegyndte Udflytning af Skatteydere til nordsjællandske Kommuner (hvis Beboere ganske vist ogsaa rammes af Lands-Udligningen, men som dog i hvert Fald paa alle de højere Indtægtstrin vil kunne slippe langt billigere end Københavns og Frederiksberg Kommuner). Kommunalbestyrelsen maa derfor henholde sig til sit foran omtalte Forslag om at etablere et vist Fællesskab mellem de Kommuner, som udgør Hovedstadsområdet i videste Forstand.

Saafernt Indenrigsministeren imidlertid vil forsøge i Københavns Kommunes Interesse at skabe en Særordning for de tre Hovedstadskommuner, maa Kommunalbestyrelsen sætte sin Lid til, at Rigsdagen ikke vil gaa med til at *svække Kommunens Evne til at virke til sin Befolknings Gavn*. Det tør vistnok betragtes som almindelig anerkendt, at Frederiksberg Kommune altid har bestræbt sig for at betjene sine Borgere paa den bedst mulige Maade, og at Kommunen herved ofte har udført et banebrydende Reformarbejde. Det sunde Konkurrenceforhold, som bestaar mellem de tre Hovedstadskommuner, har ogsaa i mange Henseender virket udviklingsfremmende. Hvis det nu bringes til Ophør ved, at det paalægges Frederiksberg og Gentofte Kommuner at præstere store Tilskudsydelser til Københavns Kommune, vil i hvert Fald Frederiksberg Kommune kunne blive nødt til at stille en Række vigtige Arbejdsplaner i Bero.

Naar Lovforslaget kommer til Behandling, vil Rigsdagen utvivlsomt have Øje for de uheldige Følger heraf direkte og indirekte og ogsaa underkaste Forslaget, som dog vanskeligt kan forenes med de Grundsætninger, paa hvilke det kommunale Selvstyre hviler, en kritisk Granskning. Med Henblik herpaa skal Kommunalbestyrelsen *henlede Opmærksomheden paa de Indvendinger, som allerede ud fra rent tekniske Synspunkter kan rettes imod Udligningsforslaget*. Kommunalbestyrelsen skal vel erkende, at Forslaget er opbygget paa sindrig Maade, men rent bortset fra, at det er meget kompliceret, og at det ikke kan siges at være lykkedes Forslagsstillerne at give det en blot nogenlunde let tilgængelig Skikkelse, rummer det iøjnefaldende Mangler. Den væsentligste synes os at være den logiske Brist, som fremkommer ved, at Forslagsstillerne uanset den til Grund liggende Tanke forsøger at hidføre en „Dobbel-Udligning“, idet de forbinder den Indtægts-Udligning, som skal iværksættes, med en *særlig Udligning af de sociale Udgifter*. Forslaget som Helhed sigter dog paa at bringe en Indtægts-Udligning i Stand, idet Forslagsstillerne er gaaet ud fra, at de tre Kommuner Udgifter pr. Indbygger i alt væsentligt er lige store. Ved at fravige denne Forudsætning bryder de hele Udligningsforslagets System. Tanken om at foretage en særlig social Udligning, fra hvilken vi maa tage bestemt Afstand, bliver ikke mindre principstridig, fordi Gentofteudvalget nu reducerer den til at omfatte $\frac{2}{3}$ af disse Udgifter.

For at udfinde det Beløb, som aarligt skal overføres fra de bedst stillede af de tre Kommuner til den daarligst stillede for derved i nogen Grad at udjævne Forskellen i Skatteindtægt, konstruerer Forslagsstillerne dernæst dels et „Udgiftstal“, dels et „Skattetal“. Det første er Udtryk for de tre Kommuner Behov, det sidste for deres samlede „Bæreevne“. Paa Grundlag heraf angives det saa, hvad de tre Kommuner hver især vilde faa ind ved *en tænkt Skatteudskrivning*, hvis Størrelse er afhængig af Forholdet mellem de to Indtæktstal. Derefter tages der kommunevist Gennemsnit pr. Indbygger af den saaledes udfundne Skatteindtægt, og de to Kommuner, som har de højeste Tal, maa til den tredje overføre saa store Beløb, at Udligningen bortfalder. Kommissionen har som Divisor anvendt Folketal, som sædvanligvis benyttes i almindelig Statistik, nemlig Antallet af faktisk tilstedeværende paa